

1918-ban gróf Károlyi Mihály és idegen megbízásokat teljesítő gyűlevész bandája, kihasználva a háború anyagi nyomorát, élelmiszerhiányát, az egész kontinens végtelen anyagi kiéhezettségét, az ellenség oldalára állt át. Az amerikai támogatást, pénzt, anyagot és a gyarmatok minden kincsét birtokló antant fölénybe került, Károlyi annak megbízásából forradalmat robbantott ki a hátszágban. Mérgező propagandájával hazahívta a frontokról a szenvedő katonákat, védtelenné tette a nemzetet. Károlyi az ellenség minden kívánságát igyekezett teljesíteni, mert az antant kormányaitól várta, remélte saját hazaáruló kormányának megerősítését. Amikor pedig ez a terve kudarcot vallott, átadta a hatalmat a másik megbízónak, Kun Bélának és bandájának. „Shylocknak a szív kell” – mondja az uzsorás Shylock Shakespeare Velencei kalmárjában. Kun Bélának is az kellett volna, Rákosinak, Kádárnak Aczélnak, Hornnak, Kunczénak, Gyurcsánynak az egész újabb és újabb bukásokat feledtetni akaró, folytonos reformlázban égő bandának is az kell. A szív, az egész élet, a magyar élet, a magyar föld, a magyar veríték, az államalkotó közösség.

Kommunista, leninista és liberális hatalomátvétel, a régi rendszerek megdöntése Európa három nagy birodalmában történt 1917 és 1920 között. Oroszországban 1917-től kezdődően Trockij vezetésével tört ki és aratott győzelmet a vörös forradalom, amelynek első számú politikai vezetője Lenin lett, a katonai vezető, a harcoló egységek parancsnoka viszont a világforradalom atyja, Trockij, eredeti nevén Bronstein. Nyomban a hatalomátvétel után, sőt már a harcok közben megindult a belső vérengzés, a koncentrációs táborokba hurcolás, a gyilkosságok sorozata. A cári családot a csecsszopókig kiirtották. Kezdetét vette a keresztényüldözés és a pravoszláv egyház erkölcsi hatalmának megtörése. Lenin különbékét kötött a németekkel, és átengedte nekik a vitatott lengyel területeket, amelyeket amúgy sem tudott volna egykönnyen a bolsevizmus igájába hajtani. Orosz területeket a békéért.

Németországban hirtelen roppant erős lett a kommunista párt, II. Vilmos császár lemondott, polgári erőknak adta át a hatalmát és az új kormány vezető pozícióiba német liberálisok kerültek. Bajorországban úgyszintén. Ausztriában szociáldemokrata kormány alakult, hasonló összetételben, kikiáltották a köztársaságot, a Habsburgokat száműzték. A legnagyobb felfordulás azonban Oroszország mellett, a Magyar Királyságban következett be. 1918. október 31-én egy felerészben zsidókból álló, katonáknak álcázott terrorcsapat megölte gróf Tisza Istvánt, a régi rend oszlopát. Másnap köztársasági elnökké választották a kretén Károlyit. Az

országot elborította a szenny, a mocskok, a bűnözés, a zűrzavar határtalanul vált. A kormány leglényegesebb ténykedése az volt, hogy szétengedte, feloszlatta a hadsereget, és minden oldalról védtelenné tette az országot. A kormányzásnak még a szándékát sem lehetett felfedezni, fogalmuk sem volt róla Károlyi sarlatánjainak, minden ténykedésük a volt ellenség, az antant hatalmak kegyeinek hajszolásában merült ki, olyannyira, hogy végül ezek is megunták őket. 1919. március 21-én aztán kikiáltották a Tanácsköztársaságot mint a legtökéletesebb államformát, és elkezdődött a magyarság módszeres irtása. A Tanácsköztársaság 133 napja alatt vörös brigádok járták az országot, többnyire szadista komisszárok, Szamuelyk, Korvin Ottók, Lukács Györgyök vezetésével, és ártatlan magyar állampolgárokat, birtokosokat, gazdákat, katonákat lőttek főbe, akasztottak fel. Fosztogattak és raboltak. Mindent le akartak rombolni, ami a régi világban a magyarság akaratóból, a munkája, szenvedése, verítéke nyomán létrejött. Vörös hadseregük összeomlása közben a román hadsereg akadálytalanul nyomult be Budapestre, és elkezdődött a magyar élettér második kifosztása.

A megcsonkításunkhoz vezető út hosszú volt, tragikus hibákkal és mulasztásokkal terhes, de még magyar út volt, egy önérzetesen fejlődő magyar világ, amely azonban nem ügyelt a saját belső megosztottságaira, a testében kifejlődő betegségekre és rothasztásokra, és nem figyelt oda a saját népe sorsára. A szegénység miatt megindult kivándorlás, a középbirtokos réteg gazdasági kiszolgáltatottsága, földeladásai idegeneknek és a magyar kapitalizmus alapvetően nem magyar volta, a falu, a nincstelenek elhúzódozó nyomora, a földkérdés tartós megoldatlansága, a nagybirtok elterjeszkedése és a nem magyar érdekű sajtónak való nemzeti alárendelődés, a céltudatos butítás és felhígítás, a budapesti kultúra elmagyartalanodása, a liberalizmus felügyelet nélkül hagyása vezetett a háborúba való belépéshez, a német érdekek kiszolgálásához, a háborús vereséghez. Tisza Kálmán, majd fia, Tisza István még inkább azt hitte, hogy megtalálta az ország egyben tartásának útját-módját. A dualista monarchiába való tartózkodó beilleszkedés mellett Vilmos császár erős, roppant módon terjeszkedő Németországában, illetve a vele való szövetségben látta mindkét államférfi a Kárpát-medencei magyar főhatalom biztosítékát. Tisza István az életével fizetett ezért a tévedésért.

Ez megcsonkításunk közvetlen előzménye, és aki ebben nem veszi észre az azonosságot mai helyzetünkkel, az vak. Azonos a magyarság életére törő erőik etnikai összetétele, ugyanazok a keresztény- és nemzetellenes célok vezérlik őket, azonosak a rombolás szándékában, a fennálló rend intézményeinek a megdöntésében és végül ugyanaz a korlátlan uralkodási vágy, ugyanaz a bolsevista kíméletlenség vezeti őket. A módszerek természetesen különböznek. A világ óriási technikai és civilizációs változásokon esett át, Európa megszenvedett még egy, a versailles-i békéből következő még sokkal borzalmasabb világháborút és nincs már a színen egyetlenegy szuverén európai nagyhatalom sem. Németország megszállt, vergődő, csak a

gazdasági talpon maradásáért küzdő ország, a francia önállóság egy díszes illúzió, Angliának pedig csak az a szerencséje, hogy a liberális vezetői által bornírttá tett amerikai politikának szüksége van az angol diplomáciai gyakorlatra, birodalomvezetési jártasságra.

A csonkítás hatása, érvényessége tehát ma már európai kiterjedésű. Az egykori győztesek és a vesztesek egyaránt nyögik, és ehhez társul az európai fehér rassz végzetes fogyása, genetikai elerőtlenedése. Ebben is Magyarország az éllovas. Népeiségünk genetikailag magyar és nemzeti keresztény része évről évre fogy, vészesen fogyatkozik és a Gyurcsány-kormány nemhogy igyekezne lefékezni és megállítani ezt a fogyást, elősegíti azt. Immár nem a képzetlen szegényréteg kivándorlását hajózza be aljas és nyomorult politikájával, hanem képzett, máshol is hasznát hajtó középrétegek kivándorlását, s így az ország potenciális vezetőrétege napról napra fogy. A Kun Béla-féle lelki és vérségi pedigreseknek sokkal könnyebb vezető pozíciókba jutniok.

A magyarság sorsa, a legkevesebb, amit elmondhatunk róla – válságos. Iszonyatos mértékben hiányzik a társadalomból a bátorság, az akarat. Az önállóságot, a saját rendet, a hazabirtokosi öntudatot, mint meghatározó értéket kell nyilvánvalóvá tenni sok millió ember számára. Bele kell printelni a tudatunkba és a közvéleményünkbe az igényt egy árpádi vagy Szent István-i iránymutató kardsuhintásra, Bocskai István bölcs bátorságára, II. Rákóczi Ferenc égő, önfeláldozó, istenhittel telt hazaszerelmére, alázatára.

De maradjunk a korban, amelyről beszélünk. Volt vitéz Nagybányai Horthy Miklós is, aki elvállalván Szegeden az ellenforradalmi kormány hadügyminiszteri tisztét, hadsereget szervezett hazafias tisztekből és katonákból, fiatal, frontot viselt férfiakból, magyarokból és élükön bevonult Budapestre, a liberális és kunbélás romlott városba és hódolásra kényszerítette.

A bolsevizmust és a vele szövetkezett álnok liberalizmust véglegesen ki kell iktatni a magyar politikai életből.

Ez a magyar megmaradás alapkérdése. Ez megcsonkításunk máig ható üzenete.

De nem is üzenet ez már, hanem erkölcsi parancs.

Félre a gyávákkal és az okoskodókkal, félre a folyton habozókkal és a befurakodott fékezőkkel! Mert amikor egy népet, egy nemzetet a lét–nemlét végső kérdései elé állítják a rászabadult külső erők, akkor nem érvényesek a mondvacsinált demokrácia áldemokratikus, csak a keveseket védő szabályzatai, a jogállamiság humbugjai és az elit önző érdekei.

A szétszaggatás nincs befejezve, a terve itt működik bent a megmaradt ország, a megmaradt nemzet testében, örök daganatként, az egész nemzet megsemmisítésének, leigázásának, gyarmatosításának nemzetellenes szándékával.

Egyetlen kötelességünk van: minden önsajnálatot, múlton merengést félretéve, minden megrögzött szokásunkká vált másra áthárítást mellőzve szembenézni a tényekkel és megállapítani a megteendő lépéseket.

Első a megmaradás. A magyar megmaradás.